

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud prvního stupně samosoudkyní
Mgr. Kamilou Drábkovou ve věci

žalobce: **Lesy České republiky, s. p.**, IČO: 42196451
sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové

za účasti dalšího
účastníka řízení: **Římskokatolická farnost Rožmberk nad Vltavou**
sídlem Náměstí 42, Vyšší Brod
zastoupená advokátem JUDr. Jakubem Křížem, Ph.D.
sídlem Thákurova 676/3, Praha 6

**o žalobě na rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu
pro Jihočeský kraj, ze dne 26. 10. 2016, č. j. 514486/2013/R3715/RR21891,**

takto:

- I. **Zamítá se** žaloba, kterou se žalobce domáhal nahrazení rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 26.10.2016, č.j. 514486/2013-R3715/RR21891 rozsudkem soudu ve znění, že účastníkům řízení se nevydávají pozemky parcely č. 281, 329/4, 507/4 v katastrálním území Rožmberk nad Vltavou a parcela č. 359/2 v katastrálním území Koryta u Hněvanova.
- II. Dalšímu účastníkovi řízení se nevydává část pozemku parcely č. 359/2 v katastrálním území Koryta u Hněvanova, oddělená geometrickým plánem č. 19-217/2023, vyhotoveným [REDACTED] a tam označená jako parcela č. 359/6.

Tento geometrický plán se stává nedílnou součástí rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Hanušová.

Tímto rozsudkem je nahrazeno rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 26.10.2016, č.j. 514486/2013/R3715/RR21891, pokud jde o shora uvedený pozemek.

- III. **Zamítá se** žaloba, pokud se žalobce eventuálně domáhal nahrazení rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj dne 26.10.2016, č.j. 514486/2013/R3715/RR21891 rozsudkem soudu ve znění, že dalšímu účastníku řízení se nevydávají části pozemku parcely č. 359/2 v katastrálním území Koryta u Hněvanova, oddělené geometrickým plánem č. 19-217/2023 vyhotoveným [redacted] a tam označené jako parcely č. 359/2 a č. 359/5.
- IV. Soud připouští změnu žaloby učiněnou žalobcem při jednání dne 12.3.2024 jejím rozšířením o eventuální petit na vydání částí pozemku parcely č. 359/2 v katastrálním území Koryta u Hněvanova, oddělených geometrickým plánem č. 19-217/2023 vyhotoveným [redacted] a tam označených jako parcely č. 359/2, č. 359/5 a č. 359/6.
- V. Žalobce je povinen zaplatit na náhradě nákladů řízení dalšímu účastníku řízení částku 47 239,94 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce dalšího účastníka řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou domáhal nahrazení shora citovaného rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj (dále správní orgán), jímž byly vydány církevnímu subjektu (zde další účastník řízení) v řízení podle § 9 odst. 6 zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (dále ZMVC), nemovité věci, parcely, specifikované v odstavci I. výroku tohoto rozsudku s odůvodněním, že jím byl dotčen ve svých subjektivních právech, neboť nebyly splněny zákonné předpoklady pro naturální restituci. Již ve správním řízení doložil důkazy o konfiskaci majetku dalšího účastníka řízení podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa (dále jen dekret). Při konfiskaci docházelo k přechodu majetku na stát bez ohledu na intabulační princip, a pokud došlo ke konfiskaci pouze části majetku, byl kategorizován původní vlastník natolik, že ex lege přešel na stát i ten majetek, ohledně něhož takové rozhodnutí vydáno nebylo nebo nebylo zapsáno v pozemkové knize. Konfiskován byl tak celý majetek právního předchůdce dalšího účastníka s účinky k datu 23. 6. 1945, k čemuž nebylo potřebné ani odevzdání nemovitosti. Konfiskace představuje překážku vydání majetku dle § 8 odst. 1 písm. h) ZMVC. Pozdější úkony státních orgánů podle zák. č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě, neměly pak vůči němu již žádné relevantní právní účinky, neboť majetek byl v té době již ve vlastnictví státu. Další účastník řízení tedy nemohl utrpět žádnou křivdu ve smyslu ZMVC a není tudíž oprávněnou osobou ve smyslu § 3 ZMVC. U předmětných pozemků je navíc naplněna i překážka vydání majetku podle ust. § 8 odst. 1 písm. f) ZMVC, jelikož podle sdělení Městského úřadu v Českém Krumlově, Odboru územního plánování a památkové péče, na částech parcel č. 281, 329/4, 507/1 v k.ú. Rožmberk nad Vltavou je vymezena veřejně prospěšná stavba (dále VPS) D 01 koridor pro homogenizaci silnice II/160, E6 – plocha pro výstavbu nové TS včetně ploch připojení VN a NN, E7 j – plochy pro výstavbu nové TS včetně ploch připojení VN a NN. Rovněž tak je naplněna překážka vydání majetku ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) ZMVC u pozemku parc. č. 359 v k. ú. Koryta u Hněvanova, kde se nachází stavba lesní cesty „Za Deutschem“. Jde o vozovku s povrchem z penetračního makadamu, šíře 2,6 – 2,8 m, jejíž součástí jsou směrové oblouky a točna na konci úpravy, příčné řezy, propustky, jejímž investorem byla Lesní správa Vyšší Brod. Navrhoval proto, aby soud nahradil rozhodnutí správního orgánu svým rozsudkem, jímž nebudou pozemky dalšímu účastníku řízení vydány.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Hanušová.

2. Žalobce změnil svou žalobu jejím doplněním o eventuální petit, jímž, pro případ, že nebude možno vyhovět žalobě ohledně celého pozemku, parcely č. 359/2 v k.ú. Koryta u Hněvanova, domáhá se nevydání jejích částí, oddělených geometrickým plánem vyhotoveným [REDACTED] pod č. 19-217/2023 a tam označených jako parcely č. 359/2, 359/5 a 359/6 (na poslední z parcel se nachází předmětná lesní cesta). Soud tuto změnu žaloby připustil, neboť stav řízení a dosavadního dokazování takový postup umožňoval.
3. Další účastník řízení se žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. Neuznával konfiskaci majetku s odůvodněním, že neexistuje pro ni potřebné rozhodnutí Zemského národního výboru ve smyslu § 3 odst. 2 dekretu. Ust. § 1 odst. 1 dekretu mohlo dopadat pouze na fyzické osoby a tuto otázku je soud oprávněn přezkoumávat v tomto řízení v rámci vymezení judikaturou. Není také prokázáno, že vyhláška byla doručena jeho právnímu předchůdci, vyznačení údaje o konfiskaci na titulní straně knihovní vložky nemá žádné právní následky. Řada listin obsažených ve spisu naopak svědčí o postupu státu podle zák. č. 46/1948 Sb. a je tedy zjevné, že i stát uznával vlastnické právo účastníka řízení po únoru 1948. Za správné považoval i závěry správního orgánu ohledně neexistence překážek vydání pozemku. Pokud jde o lesní cestu, ta v době rozhodování správního orgánu nebyla zpevněná, byla pouze vyspaná, vyježděná, s prorůstající travou. Žalobcem tvrzené VPS nezakládají výlukové důvody u pozemků parcel v k. ú. Rožmberk nad Vltavou, navíc by musely existovat v příslušné územně plánovací dokumentaci v době uplatnění výzvy k vydání majetku.
4. Správní orgán ve svém vyjádření se k věci pouze zrekapituloval odůvodnění svého rozhodnutí.
5. První prvoinstanční rozsudek ze dne 25. 9. 2017, č. j. 11 C 146/2016-200, jímž ve spojení s rozsudkem odvolacího Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 6. 2019, č. j. 3 Co 2/2018-254, bylo rozhodnuto, že dalšímu účastníku řízení se nevydávají výše označené pozemky v katastrálních územích Rožmberk nad Vltavou a Koryta u Hněvanova a žaloba byla zamítnuta ohledně parc. KN č. 406/1 v katastrálním území Šafléřov, jakož i usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 5. 5. 2020, č. j. 28 Cdo 4116/2019-351, ve znění opravného usnesení, sp. zn. 28 Cdo 4116/2019-371, jímž bylo dovolání proti shora citovanému rozsudku odvolacího soudu, podané dalším účastníkem řízení, odmítnuto, byly zrušeny ve výrocích, jež se týkaly nevydání pozemků, nálezem Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2021, sp. zn. I. ÚS 1975/20, který shledal, že jimi bylo porušeno základní právo stěžovatelky (zde další účastnice řízení) na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud přijal právní názor, že „nebyl v řízení proveden žádný důkaz svědčící o tom, že by stát v procesu výkupu předmětných pozemků podle zák. č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě, či jakýmkoliv jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnost dal najevo, že ke konfiskaci došlo ještě před začátkem rozhodného období, ať už podle vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici ze dne 15. 11. 1945, anebo jinak. Jak skutkový závěr zjištěný v nalézacím zjištění krajským soudem, tak i předtím ještě pozemkovým úřadem, neposkytují žádnou oporu pro závěr, že nemovitosti byly „účinně konfiskovány už dříve“, tj. před počátkem rozhodného období. Nelze tak bez dalšího uzavřít, že stěžovatelka není osobou oprávněnou podle § 3 a § 5 ZMVC. Stojí-li v důkazní situaci na straně jedné tato konfiskační vyhláška, jejíž osamocení navíc umocňuje (jinak samostatně nepoužitelný) závěr o její nicotnosti ve vztahu k právnímu předchůdci stěžovatelky, a na straně druhé tu existuje celá řada důkazů vypovídajících o tom, že postup orgánů státu podle zákona o nové pozemkové reformě nebyl veden snahou „pojistit si“ přechod nemovitostí pro případ, že by se jejich dřívější konfiskace podle dekretu č. 12/1945 Sb. z různých příčin nezdařila, nýbrž svědčí spíše o prvním pokusu odebrat majetek právnímu předchůdci stěžovatelky, sluší se při posuzování restitučního nároku stěžovatelky promítnout do rozhodování soudu shora připomenutou zásadu in favorem restitutionis. Soudy se však této zásady důsledně nedržely, když ve svých rozhodnutích ponechaly otázku účinné konfiskace daných pozemků před rozhodným obdobím v pozadí svého zájmu, tj. bez přihlídnutí ke postoji a chování státu po rozhodném datu 25. 2. 1948, ačkoliv jde o otázku, jejíž zodpovězení se pro vyřešení potenciální konkurence dvou v úvahu přicházejících konfiskací jeví zcela klíčovým“.
6. V reakci na rozhodnutí Ústavního soudu se vyjádřili oba účastníci.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Hanušová.

7. Žalobce s rozhodnutím Ústavního soudu nesouhlasil a namítal jeho nesprávnost a rozpor s dosavadní judikaturou. Žalobce nabyl vlastnické právo k předmětným nemovitostem ex lege podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., o čemž svědčí konfiskační vyhláška Okresní národní správy v Kaplici ze dne 18. 10. 1945, která je správním aktem deklaratorní povahy, potvrzujícím ex tunc konfiskaci nemovitého majetku tam označeného. Ústavní soud ve svém nálezu tuto vyhlášku potvrdil pro daný případ jako platnou, především s ohledem na svou ustálenou doktrínu nedotknutelnosti právních předpisů i správních aktů vydaných před začátkem rozhodného období a uvedl, že původní vlastník, církevní právnická osoba, jakož i její konfiskovaný nemovitý majetek, byly v této vyhlášce dostatečně určeny, tj. „kategorizovány“. Konfiskace byla právně završena. Žalobce odkázal na stanovisko Ústavního soudu, sp. zn. Pl ÚS 21/05, v němž Ústavní soud došel k závěru, že majetkové krivdy učiněné před dnem 25. 2. 1948 se neodčítají. *„Konfiskace podle dekretů č. 12/1945 Sb. a č. 108/1945 Sb. byla zákonným aktem, jejíž nelze posuzovat z hlediska vad na něj navazujících správních (deklaratorních) rozhodnutí, pokud to není výslovně zákonem připuštěno. Ostatně ve věcech konfiskace podle dekretu č. 12/1945 Sb. zpravidla docházelo ke konfiskaci přímo ze zákona bez správního řízení, byl-li vlastník věci již jako osoba, jejíž majetek konfiskaci podléhal, ze strany státních orgánů označen (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 6. 2003 sp. zn. II. ÚS 155/03, nepublikováno) a jestliže on sám nenavrhl, aby bylo ve správním řízení rozhodnuto, nebo vydání takového deklaratorního rozhodnutí neuznal za potřebné sám správní úřad. Tvzení o vadách v konfiskačním řízení vydaného rozhodnutí samo o sobě není s to účinky konfiskace zpochybnit, neboť právním titulem přechodu vlastnického práva zde není tento správní akt, nýbrž dekret samotný.“* Požadavek na zjištění „faktického převzetí“ odporuje díkci ustanovení § 1 odst. 1 předmětného dekretu prezidenta republiky, který stanoví, že konfiskovaný majetek přechází na stát s okamžitou platností a bez náhrady. S ohledem na enormní rozsah konfiskovaného majetku není logické, aby stát v okamžiku nabytí účinnosti dekretu byl s to fakticky převzít veškeré konfiskované nemovitosti. Z tehdejší platné občanskoprávní úpravy (§ 425 zák. č. 946/1811 Sb. z. s. a BGB) vyplýval pro bezvadné nabytí vlastnického práva požadavek právního odevzdání a převzetí věci s výjimkou případů stanovených zákonem, což pro daný případ je dáno právě citovaným ustanovením, z něž je zřejmé, že faktické převzetí nemovitého majetku nebylo k nabytí vlastnického práva k němu zapotřebí. Dekret prezidenta republiky č. 28/1945 Sb. o osídlení zemědělské půdy Němců, Maďarů a jiných nepřátel státu českými, slovenskými a jinými slovanskými zemědělci, který je ve vztahu k dekretu č. 12/1945 Sb. speciálním předpisem v § 5 odst. 2, stanoví, že „přidělená půda přechází dnem převzetí držby do vlastnictví přidělce“, avšak toto se vztahuje až na osoby přidělce, jimž měl být konfiskovaný majetek následně přerozdělen. Konfiskaci je tak nutno považovat za řádně proběhlou a není dán prostor pro aplikaci zásady „in favorem restitutionis“, která má být aplikována v pochybných případech. Sám Ústavní soud ve svém rozhodnutí označuje období po druhé světové válce za kontroverzní období československých dějin a žalobce v té souvislosti odkazuje též na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl 14/95, který toto dějinné období podrobně vykresluje a zejména uvádí důvody, proč je nutno Benešovy dekrety považovat za legální i legitimní právní akty. Nároky na bezchybný postup nově se utvářejících správních orgánů při realizaci konfiskace nemohly být stejně vysoké jako v obdobích, které by nebylo stíženo negativní atmosférou způsobenou v té době čerstvými událostmi druhé světové války. Pro dodržení ústavně právního principu právní jistoty není žádoucí, aby dosavad potvrzovaná doktrína nedotknutelnosti právních předpisů prostřednictvím zpochybňování účinků konfiskační vyhlášky, a tedy i konfiskace samotné, ve svém důsledku znamenala de facto narušení platnosti příslušných konfiskačních dekretů prezidenta republiky v procesu jejich aplikace na konkrétní případy“. Platností Benešových dekretů se Ústavní soud v minulosti opakovaně zabýval a ustálenou judikaturou jejich platnost v době jejich přijetí potvrdil. V právně i skutkově téměř shodných věcech vydal Ústavní soud mimo nálezy sp. zn. I. ÚS 1975/20 a nálezy II. ÚS 1920/20 (zejména body 14. – 18.) také usnesení sp. zn. III. ÚS 1852/20 (zejména jeho bod 15. – 18.) a IV. ÚS 1990/20, které přesvědčivou argumentací přisvědčují právnímu názoru žalobce, z čehož plyne, že i Ústavní soud je v právním posouzení této věci názorově nejednotný.
8. Účastník řízení se naopak s těmito závěry Ústavního soudu zcela ztotožnil a nespátroval žádný prostor pro polemiku žalobce s ustálenou rozhodovací praxí Ústavního soudu (nálezy sp. zn. II. ÚS 1920/20 a I. ÚS 1975/20), nesdílel ani názor žalobce o překonání právních názorů tam vyjádřených následnými usneseními Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2021 sp. zn. IV. ÚS 1990/20, ze dne

2. 2. 2021 sp. zn. III. ÚS 1852/20, neboť Ústavní soud smí překonat vlastní právní názor vyslovený v nálezu pouze procedurou realizovanou v důsledku postupu ve smyslu ust. § 23 zák. č. 182/1993 Sb. o Ústavním soudu, což i ústavní soud ve svém nálezu č. j. IV. ÚS 301/05-2 potvrdil v tom, že „precedenční síla jakéhokoliv nálezu je nesrovnatelná s precedenční silou kteréhokoliv usnesení“ a že „povinnost respektovat dřívější rozhodnutí Ústavního soudu se vztahu primárně (a téměř výlučně) na nálezy“. Obě usnesení byla navíc přijata předtím, než byl nález sp. zn. II. ÚS 1920/20 ze dne 3. 2. 2021 vyhlášen a stal se vykonatelným. Nedošlo tak k odchýlení se od dřívějšího právního názoru Ústavním soudem.
9. V rozsahu zamítavého výroku (odst. II.) a ve výroku o nákladech řízení (odst. III.) byl rozsudek ze dne 25. 9. 2017, č. j. 11 C 146/2016-200 odvolacím soudem zrušen a věc vrácena prvoinstančnímu soudu k dalšímu řízení. V této části poté rozhodl prvoinstanční soud rozsudkem ze dne 7.10.2019, č.j. 11 C 146/2016-328, jímž žalobu ohledně pozemku, parcely PK 406/1 v k.ú. Šafléřov pravomocně zamítl a rozhodl o nákladech řízení. Zmíněný pozemek v k.ú. Šafléřov tedy již dále není předmětem řízení.
10. Další rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29.11.2019, č.j. 11 C 146/2016-414 byl zrušen usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 4.3.2023, č.j. 5 Co 32/2022-459 a věc vrácena prvoinstančnímu soudu k dalšímu řízení s tím, že nebylo odůvodněno rozhodnutí o vydání pozemků parcel č. 281, 329/4, 507/4 v k.ú. Rožmberk nad Vltavou. K parcele č. 359/2 v k.ú. Koryta u Hněvanova poukázal na nově vzniklou judikaturu, svůj rozsudek ze dne 9.9.2021, sp. zn. 4 Co 300/2021 ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu ČR z 9.9.2021, sp. zn. 28 Cdo 264/2022, které považují pozemek za nevydatelný, pokud neslouží toliko k obhospodařování zemědělských či lesních pozemků, ale naplňuje též širší (nezbytnou a ničím nenahraditelnou) komunikační potřebu i ve vztahu k nemovitostem jiných vlastníků, kdy v případě neexistence jiné alternativy přístupu k nemovitostem ve vlastnictví třetích osob, lze označit prosazení veřejného zájmu na zajištění komunikačního spojení nemovitosti oproti zájmu na vlastnickou restituci jako proporcionální.
11. Žalobou napadeným rozhodnutím správní orgán vydal dalšímu účastníku řízení pozemky specifikované v odstavcích I. a II. výroku tohoto rozsudku v rámci řízení zahájeného jeho návrhem, došlým 24. 9. 2014, podle § 9 odst. 6 ZMVC poté, co již dne 25. 11. 2013 mu byla doručena výzva k vydání tohoto majetku. Předmětem návrhu byly, mimo jiné, zemědělské nemovitosti zapsané v knihovně vložce č. 8 pro katastrální území Rožmberk nad Vltavou a vlastníka Katholische Pfarrpfründe in Rosenberg a v knihovně vložce č. 21 pro katastrální území Rožmberk nad Vltavou a vlastníka Katholische Pfarrkirche in Rosenberg. Další účastník řízení je na základě rozhodnutí o sloučení církevních právnických osob podle kán.121 CIC podle zákona č. 3/2002 Sb., ze dne 18. 11. 2002, právním nástupcem obou těchto knihovnických vlastníků a je tak oprávněnou osobou, je zapsán v rejstříku evidovaných právnických osob Ministerstva kultury ČR. Povinnou osobou jsou Lesy ČR, s. p. Nebyla nalezena žádná listina svědčící o konfiskaci majetku Římskokatolické farnosti Rožmberk nad Vltavou, případně konfiskační výměr, naopak seznam majetkových podstat vyhotovený za účelem přesného rozlišení a určení správnosti konfiskace podle dekretů prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. a 108/1945 Sb. ze dne 26. 2. 1948 označuje majetek fary jako nekonfiskát. Další listiny dokladují postup tehdejších správních orgánů při provádění řízení podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě. Zápis na titulní straně vložky č. 21 pozemkové knihy „Konfiskováno podle dekretu č. 12/1945“ je ve spojení s ostatními doloženými doklady pouze marginálního významu a svědectvím o dramatické a chaotické době, která tehdy panovala v pohraničních oblastech. Parcely PK č. 331 a 332/1 byly odňaty výměrem ONV v Kaplici ZN 611-1/7-1949, ze dne 1. 7. 1949, o výkupu podle zákona č. 46/1948 Sb., parcela PK 330/2 byla tímž výměrem ponechána ve vlastnictví fary. Následně byly tyto 3 pozemky přiděleny Státním lesům v Českých Budějovicích, Lesnímu závodu ve Vyšším Brodě. Parcela PK č. 777 byla v části o výměře 2,0051 h odňata tímž výměrem a v části o výměře 0,8057 ponechána

ve vlastnictví fary a v současné době je celá ve vlastnictví státu. U pozemků PK 331 a 332/1 tak došlo k majetkové křivdě podle § 5 písm. a) ZMVC a u parcely PK č. 330/2 podle § 5 písm. k) ZMVC, u parcely PK č. 777 došlo k majetkové křivdě z obou těchto důvodů. Ke dni účinnosti ZMVC byly nárokované pozemky zapsány v katastru nemovitostí jako vlastnictví Lesů České republiky, s. p., které jsou tak povinnou osobou dle § 4 písm. b) ZMVC. Na parcele KN č. 329/4 v k. ú. Rožmberk nad Vltavou se nachází VPS E7, na parcele č. 507/1 se nachází VPS E6 a LBC7. Žádná z těchto VPS nepředstavuje překážku ve smyslu § 8 ZMVC. Parcelou KN 281 v k. ú. Rožmberk neprochází silnice II/160, takže ani zde není dána žádná překážka. Původní církevní parcely byly v současné evidenci ztotožněny geometrickými plány vyhotovitele Geodetické sdružení, s. r. o., se sídlem Příbram II, které se staly nedílnou součástí rozhodnutí (č. 14-4048/2016, 68-4048/2016, 410-4048/2016, 411-4048/2016).

12. Skutkové závěry správního orgánu, pokud jde o identifikaci původních parcel PK a současných parcel KN, vlastnictví církevních subjektů k těmto pozemkům, právní nástupnictví dalšího účastníka řízení po těchto knihovních vlastnících a lesní charakter pozemků k 24. 6. 1991 účastníci nezpochybňovali, stejně tak jako postup dalšího účastníka řízení při uplatnění jeho restitučního nároku. Tyto skutkové závěry správního orgánu proto prvoinstanční soud převzal za svá zjištění ve smyslu § 250e odst. 2 o. s. ř., vyšly z nich i vyšší obecné soudy a Ústavní soud, které se věcí již zabývaly, jak je popsáno výše.
13. Z provedených důkazů byla učiněna tato zjištění:
14. Z knihovní vložky č. 8 pro katastrální území Rožmberk nad Vltavou bylo zjištěno, že jsou zde zapsány ostatní nárokované parcely, vlastníkem byl subjekt označený jako *Katolische Pfarrpfürnde Rosenberg*.
15. Výměrem Okresního národního výboru v Kaplici ze dne 1. 7. 1949, o výkupu půdy podle zákona č. 46/48 Sb., bylo zjištěno, že se týká nemovitosti v knihovní vložce č. 21 a II. s tím, že některé nemovitosti byly vykoupeny a některé Římskokatolickému farnímu kostelu v Rožmberku ponechány ve vlastnictví.
16. Z vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici z 15. 11. 1945 bylo zjištěno, že tento orgán označil podle § 1 odst. 1 dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. za osoby německé – maďarské národnosti v obci Rožmberk nad Vltavou, mimo jiné, faru s adresou Rožmberk nad Vltavou 8 (pořadové číslo 110). Vyhláška byla vyvěšena 5. 12. 1945 a sejmuta 19. 12. 1945, je opatřena razítkem Místní správní komise v Rožmberku nad Vltavou a Okresní správní komise v Kaplici a podpisy předsedy Okresní správní komise a další osoby. Další vyhláška téhož orgánu ze dne 15. 11. 1945 označovala takto pod položkou č. 136 znovu Faru v Rožmberku nad Vltavou, vyvěšena byla 5. 12. 1945 a sejmuta 19. 12. 1945, přičemž jde patrně o pokračování předchozího dokumentu, jak je zřejmé z očíslování jejích adresátů pořadovými čísly. V obou listinách je uvedeno, že jmenovaným osobám byl zemědělský majetek dle výše uvedeného dekretu zkonfiskován pro účely pozemkové reformy a jmenované osoby, pokud se aktivně zúčastnily boje za zachování celistvosti a osvobození Československé republiky, uplatnit podle § 1 odst. 2 cit. dekretu nárok, aby jim zemědělský majetek nebyl zkonfiskován a že nárok na výjimku mohou uplatnit u okresní správní komise v Kaplici do 15 dnů od vyvěšení vyhlášky. Obě listiny jsou opatřeny razítkem Okresní správní komise v Kaplici a dvěma nečitelnými ručními podpisy v kolonce „Předseda okresní správní komise“ a razítkem Místní správní komise v Rožmberku nad Vltavou a jedním nečitelným ručním podpisem u něho. V soupisu nemovitostí vyšetřených u MNV v Rožmberku nad Vltavou 26. 2. 1948 je pod č. domu 789 označena fara coby nekonfiskát. V seznamu parcel jsou uvedeny všechny pozemky, které jsou předmětem tohoto nároku, přičemž v kolonce druh konfiskátu je u nich uvedeno „N“.

17. Výměrem ONV v Kaplici z 1. 7. 1949 byly vykoupeny nemovitosti zapsané v knihovní vložce č. 8, katastrální území Rožmberk nad Vltavou, od subjektu označeného jako Fara Rožmberk nad Vltavou podle zákona č. 46/48 Sb. s tím, že malá část nemovitostí byla (mimo jiné parcela PK č. 330/2) faře ponechána.
18. O postupu státních orgánů podle zákona č. 46/1948 Sb. svědčí následující listiny: seznam nemovitostí vykoupených výměrem ONV v Kaplici č. j. 611-1/07-49 ze dne 1. 7. 1949 z pozemkového vlastnictví Farního kostela v Rožmberku, kde je mimo jiné označena část parcely č. 777 a z nemovitostí Fary v Rožmberku nad Vltavou, mimo jiné parcely č. 281 a 332/1, 508/2 a 508/3, dopis Krajského národního výboru v Českých Budějovicích Římskokatolické faře v Rožmberku nad Vltavou ze 12. 3. 1951, z něhož plyne, že pozemkový majetek v katastrálním území Koryta o celkové výměře 13,8936 ha byl vykoupen podle zákona č. 46/48 Sb., zápisy MNV v Rožmberku nad Vltavou ze dne 9. 9. 1949, 25. 10. 1951, o předání a převzetí zemědělské a lesní půdy od Římskokatolického kostela a fary v Rožmberku nad Vltavou, zápis místní rolnické komise v Rožmberku nad Vltavou ze dne 17. 6. 1949 o tom, že Fara Rožmberk nad Vltavou takto uplatnila v rámci jednání o výkupu půdy nárok na ponechání jednoho ha zemědělské půdy a dalších specifikovaných nemovitostí, zápis z 18. 7. 1951 sepsaný na MNV v Malšíně, o převzetí parcely č. 281, dopis Ministerstva zemědělství adresovaný KNV v Českých Budějovicích, ze dne 20. 1. 1950, o předání pozemků majitele Římskokatolického kostela Rožmberk a Fary v Rožmberku do trvalého užívání v celkové výměře 715,0403 ha Okresním národním výborem v Kaplici Správě lesního hospodářství ve Vyšším Brodě, přidělová listina Ministerstva zemědělství, č. j. 47175/1949-IX/B-22, z 26. 10. 1949, zmiňující jako bývalé majitele faru a farní kostel. Potvrzení ONV v Kaplici z 27. 6. 1960 zmiňuje přidělové řízení podle dekretů č. 12/1945 Sb., 28/1945 Sb., zákona č. 142/1947 Sb. a č. 46/1948 Sb., aniž by specifikovalo právní důvod přidělu pozemků a budov v k. ú. Koryta. Přidělová listina Ministerstva zemědělství z 26. 10. 1949 rovněž rozlišuje jako bývalé majitele faru a farní kos tel. Vyhláška Ministerstva zemědělství ze dne 1. 9. 1949 o podávání přihlášek o přiděl půdy vykoupené podle zákona o nové pozemkové reformě stanoví, že přidělovému řízení se podrobují nemovitosti kostela a fary v Rožmberku.
19. Knihovními žádostmi Okresního národního výboru v Kaplici z roku 1949 bylo žádáno u Okresního soudu v Kaplici o poznamenání výkupu podle zákona č. 46/1948 Sb. ve vložkách pozemkových knih vlastníka Fary Rožmberk nad Vltavou anebo Římskokatolického farního kostela Rožmberk nad Vltavou. Návrhem Státních lesů a Lesního závodu Vyšší Brod Lidovému soudu knihovnímu v Českém Krumlově ze 7. 1. 1961 (č. d. 15/61) jsou navrhovány knihovní zápisy podle přidělové listiny ONV v Českém Krumlově z 16. 11. 1960, mimo jiné ohledně parcel č. 281, 330/2, 331 a 332/1 zapsaných v knihovní vložce č. na základě potvrzení o přidělu ONV v Českém Krumlově z 23. 12. 1960.
20. Informací o pozemku z www.cuzk.cz je prokázáno, že Římskokatolická farnost Rožmberk nad Vltavou je v k. ú. Rožmberk nad Vltavou vlastníkem několika nemovitých věcí (parcela st. 3, st. 6, st. 5, č. 6/1, 276, 510/6, 511/2).
21. Dále z informace o pozemcích z www.cuzk.cz zjištěno, že pozemky, které jsou předmětem tohoto sporu, jsou již jako samostatné parcely zapsány v katastru nemovitostí.
22. V předchozí fázi řízení byla provedena i řada důkazů, týkajících se pozemku parcely KN č. 406/1 v k. ú. Šaflěřov, o němž je již pravomocně rozhodnuto. Tyto důkazy proto soud v odůvodnění rozsudku již nezmiňuje.
23. Soudy se již v předchozí fázi řízení vypořádaly s námitkami účastníka řízení (nicotnost, určitost, věcná správnost konfiskační vyhlášky) – v tomto směru pro stručnost soud odkazuje na odůvodnění rozsudku č. j. 11 C 146/2016-200, odůvodnění odvolacího rozsudku, jakož i na odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 28 Cdo 4116/2019-351. Posledně jmenovaný

soud k tomu uvádí: „*Konfiskace podle dekretu č. 12/1945 Sb. tedy byla zákonným aktem, jež nelze posuzovat z hlediska vad, nicotnosti či věcné nesprávnosti na něj navazujících správních (deklaratorních) rozhodnutí, není-li to zákonem výslovně připuštěno...“*. „*Argumentace, jejíž podstatou je zpochybnění věcné správnosti konfiskační vyhlášky, nemůže být v poměrech projednávané věci relevantní i proto, že k přezkumu věcné správnosti správního aktu (mimo rámec správního soudnictví i za stanovených podmínek nyní i v řízení dle části páté o. s. ř.) soud povolán není (k tomu přiměřeně srovnej např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1393/97, a ze dne 17. 12. 1998, sp. zn. 3 Cdon 1091/96, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod _ 9/1999 a č. 11/2000, a judikaturu z nich vycházející). Neobstojí však ani námitky stran nicotnosti konfiskační vyhlášky, kdy za nicotný by bylo lze označit správní akt vydaný absolutně věcně nepřislušným (nekompetentním) správním orgánem (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2014, sp. zn. 30 Cdo 1200/2014, ústavní stížnost proti němu podanou Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 21. 4. 2015, sp. zn. II. ÚS 3780/2014). O takový případ v nyní projednávané věci [v níž byla konfiskační vyhláška vydána podle ustanovení § 1 odst. 1 dekretu č. 12/1945 Sb., okresní správní komisi - viz ustanovení § 6 nařízení č. 8/1928 Sb., o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů (správní řízení), ustanovení článku 4 vyhlášky ministra vnitra č. 43/1945 Sb., o platnosti ústavního dekretu prezidenta republiky ze dne 4. 12. 1944, č. 18 Úř. věst. čsl., o národních výborech a prozatímním Národním shromáždění, a ustanovení § 3, § 6 odst. 1 a 3 vyhlášky ministra vnitra č. 45/1945 Sb., o úplném znění vládního nařízení o volbě a pravomoci národních výborů (dále „vyhláška č. 45/1945 Sb.“)] zjevně nejde. Návěti ustanovení § 1 odst. 1 dekretu č. 12/1945 Sb. neobsahuje označení orgánu, který ve věci konfiskací v tam uvedených případech písmen a), b) a rovněž i c), tj. i ve věcech konfiskace majetku akcionářů a jiných společností a korporací, jejichž správa úmyslně a záměrně sloužila německému vedení války nebo fašistickým a nacistickým účelem, rozhoduje. Proto se k určení věcně příslušného správního orgánu k vydání rozhodnutí o konfiskaci uplatní pravidlo obsažené v ustanovení § 6 nařízení č. 8/1928 Sb., tj. v první stolici věcná příslušnost okresních národních výborů (na územích okresů, kde pro převážnou většinu obyvatelstva státní nespolehlivého nemohl být ustaven národní výbor, okresních správních komisí s pravomocí rovnocennou pravomocí národních výborů – viz ustanovení § 6 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 45/1945 Sb.). Pouze v případech posouzení, zda majetek určité osoby konfiskací podléhá proto, že osoba (lhostejno, zda fyzická nebo právnická) byla označena za zrádce nebo nepřítel československého státu, rozhodoval zemský národní výbor, popřípadě ministerstvo zemědělství (v dohodě s ministerstvem vnitra), z podnětu příslušného okresního národního výboru (srovnej ustanovení § 1 odst. 3 a § 3 odst. 2 dekretu č. 12/1945 Sb.).“*

24. Z těchto důvodů soud nadále nehodnotí a nečiní pro účely tohoto rozhodnutí žádná zjištění z provedených důkazů (části knihy narozených a knihy zemřelých farnosti Rožmberk nad Vltavou, viz str. 5, odst. 4., 5. rozsudku č.j. 11 C 146/2016 – 200) k otázce doručení předmětné konfiskační vyhlášky ONV v Kaplici právnímu předchůdci dalšího účastníka řízení, která však spadá do věcného přezkumu správního aktu, v občanskoprávním řízení vyloučeného (viz odůvodnění rozsudku odvolacího soudu, odst. 27 – 32).
25. Také Ústavní soud v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na náleznost sp. zn. II. ÚS 1920/20, vydaný ve skutkově obdobné věci, v němž poukázal na doktrínu nedotknutelnosti právních předpisů i správních aktů vydaných před začátkem rozhodného období s tím, že nelze očekávat od obecných soudů, že by konfiskační vyhlášku posoudily samy o sobě jako nicotný právní akt nebo by výslovně konstatovaly její obsahové vady či ji posoudily jako vydanou nepřislušným správním orgánem, avšak oprávněným očekáváním stěžovatelky je, že soudy posoudí její tvrzení o nepřevzetí majetku státem po vydání konfiskační vyhlášky a do začátku rozhodného období, tedy, že soudy náležitým způsobem zhodnotí, zda k takové konfiskaci před rozhodným obdobím vskutku došlo, tj. zda příslušná konfiskační vyhláška Okresní správní komise v Kaplici opravdu dospěla ke svému uskutečnění, jinak řečeno, že „*stát dal způsobem nevzbuzujícím pochybnost najevo, že ke konfiskaci došlo ještě před započatím rozhodného období, to vše za situace, kdy na jedné straně stojí předmětná (osamocená) konfiskační vyhláška a oproti ní je zde řada důkazů nasvědčujících tomu, že postup orgánů státu podle zákona o nové pozemkové reformě nebyl veden snahou „pojistit si“ přechod nemovitostí pro případ, že by se konfiskace podle dekretu č.*

12/1945 Sb. z různých příčin nezdařila, nýbrž svědčí spíše o prvním pokusu odebrat majetek právnímu předchůdci stěžovatelky“ (podrobně viz odst. 18., 29., 30. odůvodnění nálezu).

26. Prvoinstanční soud je v dalším rozhodování tímto právním názorem vázán. Nadále je tak v řízení podstatným, zda stát se fakticky chopil držby pozemků postižených konfiskací na základě výše zmiňované konfiskační vyhlášky. Důkazní břemeno ohledně této okolnosti tíží žalobce, který z tvrzení o úspěšné konfiskaci tohoto majetku, a tedy jeho postižení ještě před rozhodným obdobím podle ZMVC, pro sebe vyvozuje příznivé důsledky.
27. Soud v intencích citovaného nálezu Ústavního soudu, jakož i aktuální rozhodovací praxe Vrchního soudu ve skutkově obdobných kauzách (např. sp. zn. 4 Co 198/2020), vyzval žalobce k doplnění tvrzení o tom, jakým způsobem bylo nakládáno s předmětnými pozemky před započítáním rozhodného období podle § 1 ZMVC, zda stát sporné pozemky před započítáním tohoto rozhodného období převzal, případně zda alespoň proces převzetí započal. Žalobce však žádné tvrzení v tomto směru neuvedl a ani neučinil k němu žádné důkazní návrhy (vše přes poučení dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., o povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní, jakož i o následcích nesplnění těchto povinností i resp. neunesení břemene tvrzení a břemene důkazního). V průběhu řízení ani nevyšla najevo žádná skutečnost, kterou by měl soud vzít v této souvislosti v úvahu či důkaz, jenž by měl provést dle § 120 odst. 2 o. s. ř. i bez návrhu účastníků.
28. Za takové situace nelze tedy považovat konfiskaci majetku právního předchůdce žalobce dle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. za dovršenou, je tak nutno učinit závěr o tom, že tento majetek byl postižen podle zák. č. 46/1948 Sb. v rozhodném období podle ZMVC odnětím bez náhrady. Další účastník řízení uplatnil nárok na jeho vydání v rámci restitučního řízení včas výzvou a posléze i návrhem na zahájení řízení, přičemž pozemek měl k datu 24.6.1991 lesní charakter.
29. Podle § 3, písm. b) ZMVC je oprávněnou osobou právnická osoba zřízená nebo založená jako součást registrované církve a náboženské společnosti za podmínky, že v rozhodném období utrpěla tato osoba nebo její právní předchůdce majetkovou křivdu v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5 a podle § 4 písm. b) jsou povinnou osobou Lesy České republiky, s.p.
30. Podle § 5 a) ZMVC je skutečností, v jejímž důsledku došlo v rozhodném období k majetkovým křivdám, odnětí věci bez náhrady postupem podle zákona č. 142/1947 Sb., o revizi první pozemkové reformy, nebo podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě (trvalé úpravě vlastnictví k zemědělské a lesní půdě).
31. Podle § 6 ZMVC povinná osoba vydá oprávněné osobě nemovitou věc ve vlastnictví státu, která náležela do původního majetku registrovaných církví a náboženských společností a stala se předmětem majetkové křivdy, kterou utrpěla oprávněná osoba nebo jeho právní předchůdce v rozhodném období v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.
32. Podle § 9 odst. 1, věta první, ZMVC oprávněná osoba písemně vyzve povinnou osobu k vydání zemědělské nemovitosti do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, jinak její nárok zanikne. Podle § 9 odst. 6, věta první, ZMVC nedojde-li mezi oprávněnou osobou a povinnou osobou k uzavření dohody o vydání zemědělské nemovitosti, rozhodne na základě návrhu oprávněné osoby o vydání zemědělské nemovitosti pozemkový úřad; návrh lze podat do 6 měsíců po uplynutí lhůty podle odstavce 2.
33. V projednávané věci tak byly naplněny všechny předpoklady ust. § 2 až § 6 ZMVC a ze strany dalšího účastníka řízení byl dodržen i postup podle § 9 odst. 1, odst. 6 ZMVC při uplatnění jeho restitučního nároku. Pozemek je zemědělským pozemkem ve smyslu § 2 ZMVC, další účastník řízení je oprávněnou osobou dle § 3 písm. b) ZMVC jako právní nástupce původního vlastníka pozemků, Fary v Rožmberku nad Vltavou, je zapsán v rejstříku Ministerstva kultury ČR a utrpěl v rozhodném období odnětím pozemku bez náhrady podle § 5 písm. a) ZMVC majetkovou křivdu

podle zák. č. 46/1948 Sb. Povinnou osobou k vydání tohoto majetku je žalobce podle § 4 písm. b) ZMVC, povinnost je mu uložena § 6 ZMVC.

34. Dále se soud zabíral otázkou, zda vydání pozemků brání překážka dle § 8 odst. 1 ZMVC.
35. Žalobce spatřoval překážku vydání v existenci lesní cesty na pozemku parcele č. 359/2 v k.ú. Koryta u Hněvanova, kdy nejprve tvrdil, že cesta je stavbou, posléze uváděl, že jde o veřejnou komunikaci zaujímající část pozemku, která slouží veřejné potřebě a též pro obhospodařování pozemků ve vlastnictví státu nacházejících se v jejím sousedství. V té souvislosti také změnil žalobu rozšířením o eventuální žalobní petit, jímž se, pro případ, že nebude možno vydat celý pozemek, domáhal vydání jeho částí oddělených výše citovaným geometrickým plánem [redacted], označených jako parcely č. 359/2, 359/5 a 359/6.
36. Z vyjádření Městského úřadu v Kaplici, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 15.6.2017 a ze dne 21.6.2017 bylo zjištěno, že na pozemku parcele č. 359/2 v k.ú. Koryta u Hněvanova se nachází účelová komunikace sloužící k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků, což je typicky lesní nebo polní cesta. Obecně, pokud taková cesta slouží veřejnosti, z důvodu naléhavé komunikační potřeby, je veřejně přístupná. V případě polních a lesních cest je účelovou komunikací většinou přímo pozemek, jehož povrch bývá zpevněn např. šterkem, kameny, jde o prosté zpracování povrchu pozemku. Na lesní cesty nacházející se na pozemcích evidovaných v katastru nemovitostí jako druh pozemku lesní pozemek (což je případ předmětného pozemku) se vztahuje zákon č. 289/1995 Sb., lesní zákon, kde v § 20 odst. 1 písm. g) je uvedeno, že v lesích je zakázáno jezdit a stát s motorovými vozidly. Z vyjádření téhož orgánu ze dne 30.6.2023 bylo zjištěno, že na předmětném pozemku se nachází zpevněná veřejná pozemní komunikace (veřejná účelová komunikace podle § 7 zákona č. 13/1997 Sb.), která zajišťuje jediný přístup k přilehlým pozemkům. Komunikace je zpevněná, s patrnou konstrukcí vozovky (asfaltový beton, šterkodrt'). V archivu úřadu se nenachází dokumentace ani povolující listina, není známo, kdy cesta vznikla a kdo ji vybudoval.
37. Ze sdělení [redacted], lesního správce, bylo zjištěno, že lesní cestu „Za Deutschem“ vede Lesní správa Vyšší Brod v evidenci v kategorii 2L.
38. Žalobce předložil projektovou dokumentaci k této lesní cestě, zpracovanou projektantem [redacted] pod č. 07-21 v červenci 2007 (části: výkaz výměr, slepý rozpočet, doklady, technická zpráva).
39. Ze sdělení Obecního úřadu Rožmitál na Šumavě ze dne 15.11.2023 bylo zjištěno, že na parcele č. 359/2 se nachází část lesní cesty 2L – Za Deutschem. Komunikace je zpevněná, asfaltová, přilehlé pozemky jsou ve vlastnictví Lesů ČR. Stavba je užívána pro přístup k přilehlým pozemkům a pokračuje do sousedního katastru Rožmberk nad Vltavou, kde je přístup k rod. domu a napojuje se na přístupovou komunikaci parcele č. 474/2 do Rožmberka nad Vltavou.
40. Z ortofoto snímku a fotografií datovaných r. 2006, 2014, 2016, 2020, 2022 je patrné, že parcela je úzkým pozemkem podélného tvaru, na pozemku je zřetelná cesta procházející zalesněným územím, na nejstarším snímku z r. 2006 má cesta světlý povrch s tmavším pruhem uprostřed, méně patrný pruh uprostřed je i na snímku z r. 2020, na detailním snímku z r. 2016 je vidět zpevněný povrch cesty.
41. Nahlédnutím do internetové aplikace katastru nemovitostí na www.cuzk.cz bylo zjištěno, že parcelu č. 359/2 obklopují parcely č. 213/1, 359/1, 359/3 a 365, které jsou ve vlastnictví České republiky, s právem hospodaření pro Lesy ČR, s.p.
42. Geometrickým plánem č. 19-2017/2023 vypracovaným [redacted], byla parcela č. 359/2 rozdělena na 3 nově vzniklé parcely, a to č. 359/2 o výměře 38 820 m², 359/5

o výměře 18 578 m² a 359/6 o výměře 2 529 m². Na posledně uvedeném pozemku se nachází zmíněná lesní cesta.

43. Vydání parcel č. 281, 329/4 a 507/1 v k.ú. Rožmberk nad Vltavou podle žalobce brání okolnost, že jsou podle územně plánovací dokumentace určeny pro veřejně prospěšné stavby (VPS).
44. Výzva k vydání pozemků byla dalším účastníkem řízení žalobci adresována 25.11.2013, jak je zjištěno z uvedené listiny. Územní plán Rožmberk nad Vltavou, který zachycuje tyto VPS, byl vydán pod č.j. 1/4/2011 dne 19.1.2011 a nabyl účinnosti 9.2.2011, změna č. 1 nabyla účinnosti 30.5.2013, jak bylo zjištěno ze sdělení Městského úřadu v Kaplici, odboru životního prostředí, územního plánování a památkové péče ze dne 3.3.2016 a ze dne 22.11.2023 a ze sdělení Krajského úřadu Jihočeského kraje, Odboru regionálního rozvoje, územního plánování, stavebního řádu a investic, oddělení územního plánování ze dne 17.12.2015.
45. Ze sdělení citovaných v předchozím odstavci bylo dále zjištěno, že podle platného Územního plánu Rožmberk nad Vltavou jsou na částech pozemků parcel č. 281, 329/4 a 507/1 v k.ú. Rožmberk nad Vltavou vymezeny VPS D01 - koridor pro homogenizaci silnice II/160 (části parcel č. 281 a 329/4), E6 a E7 - plochy pro výstavbu nové trafostanice včetně ploch připojení VN a NN (část parcely č. 329/4). Ze sdělení Krajského úřadu Jihočeského kraje, Odboru regionálního rozvoje, územního plánování, stavebního řádu a investic, oddělení územního plánování ze dne 22.11.2023 a 23.11.2023, včetně připojených výřezů z grafické části a částí textové části předmětného územního plánu soud zjistil, že kromě výše zmíněných VPS je v územním plánu zaneseno veřejně prospěšné opatření LBC7 - doplnění lokálního biocentra (parcela č. 507/4), V01 – Rožmberk – doplnění vodovodní sítě pravý břeh, K01 – Rožmberk – doplnění kanalizační sítě pravý břeh (parcela č. 329/4).
46. Ze sdělení Krajského úřadu Jihočeského kraje, Odboru regionálního rozvoje, územního plánování, stavebního řádu a investic, oddělení územního plánování ze dne 17.12.2015 bylo dále zjištěno, že podle Zásad územního rozvoje Jihočeského kraje, vydaných 13.9.2011 s nabytím účinnosti 7.11.2011, ve znění jejich 1. aktualizace, vydané 18.12.2014, s nabytím účinnosti 6.1.2015, se žádný z uvedených pozemků nenachází v koridoru ani ploše dopravní a technické infrastruktury.
47. Podle § 8 odst. 1 písm. a) ZMVC věc nelze vydat v případě, že se jedná o zastavěný pozemek; za zastavěný pozemek se považuje část pozemku, která byla poté, kdy se stala předmětem majetkové křivdy v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5 zastavěna stavbou nebo částí stavby schopnou samostatného užívání, byla-li stavba zřízena v souladu se stavebním zákonem a je užívána a dále část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k užívání stavby; za zastavěný pozemek se rovněž považuje část pozemku zastavěného stavbou, která je ve vlastnictví jiné osoby, než je stát nebo jiná oprávněná osoba a dále část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k užívání stavby.
48. Pojem stavby pro účely výlukového důvodu dle § 8 odst. 1 písm. a) ZMVC vyložila soudní judikatura, která je ustálena v tom, že musí jít o stavbu způsobitou být samostatným předmětem práv a povinností občanskoprávních vztahů a naplnit tak definici samostatné věci dle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, a to nejen se zřetelem k jejímu stavebně-technickému provedení, ale i k dalším (individuálně daným) okolnostem, jež mohou vést k závěru, že bude účelné, aby konkrétní stavba byla deklarována jako věc v právním slova smyslu samostatná, přičemž půjde o stavbu relativně trvalého charakteru, kterou by bylo jen s obtížemi možno přemístit z pozemku na jiné místo.
49. Posuzováno z tohoto pohledu, již jen ze žalobcových tvrzení (povrch z penetračního makadamu) a z provedených důkazů (zpevněný povrch, asfaltový beton, šterkodrt) a rovněž z fotodokumentace lze dovodit, že pozemní komunikace na parcele č. 359/2 svým provedením nenaplnuje pojem stavby, a tudíž ani překážky vydání, jak ji vymezila rozhodovací praxe soudů

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Hanušová.

(samostatná nemovitá věc ve smyslu zákona č. 40/1964 Sb., bránící zemědělskému či lesnímu využití pozemku, kterou nelze bez nežádoucích obtíží, tj. zvláště neúměrných nákladů, technické náročnosti, znehodnocení přemístit z pozemku, na němž stojí, na jiné místo, tj. stavba relativně trvalého charakteru, mající za následek trvalou změnu využití pozemku pod ní - viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 28 Cdo 3874/2013, sp. zn. 28 Cdo 1556/2010, 28 Cdo 2777/2008 nebo Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 4 Co 61/2016). Není pak již třeba zabývat se dobou jejího vzniku ani otázkou jejího souladu se stavebním povolením.

50. Odvolací soud však ve svém zrušovacím rozhodnutí poukazuje na aktuální judikaturu (usnesení Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 28 Cdo 264/2022 a rozsudek Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 4 Co 300/2021), zabývající se otázkou veřejného zájmu, který v určitých případech může představovat důvod pro nevydání pozemku. „Ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 428/2012 Sb. představuje reflexi veřejného zájmu, kterým se modifikuje vůle zákonodárce zmírňovat křivdy nastalé skutečnostmi vypočtenými v ustanovení § 5 téhož zákona. Jedná se o stanovení skutečností, které zohledňují současný faktický či právní stav věci, jejímž odnětím byla způsobena majetková křivda, s těmi důsledky, že se taková věc oprávněné osobě nevydá, ačkoliv ostatní podmínky zákona o majetkovém vyrovnání jsou splněny. Judikaturou Nejvyššího soudu bylo petrifikováno východisko, že i při aplikaci překážky vydání věci oprávněné osobě podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 428/2012 Sb. je možné přiměřeně zohledňovat některé závěry vyjádřené při výkladu obdobně konstruovaného ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (k tomu srovnej například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 9. 2016, sp. zn. 28 Cdo 3938/2015). To se nepochybně týká i posouzení překážky pro naturální restituci takového církevního majetku, který se po odnětí stal součástí tzv. veřejného statku a je podroben režimu veřejného užívání (obdobně v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4692/2017). Ve vztahu k vylukovému důvodu podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 428/2012 Sb. je rozhodovací praxe Nejvyššího soudu dlouhodobě ustálena v závěru, že překážkou vydání pozemku může být i skutečnost, že pozemek podléhá veřejnoprávní regulaci, jež by oprávněné osobě neumožňovala realizovat žádnou ze složek vlastnického oprávnění; pod vyluku z restituce z důvodu zastavenosti pozemku jest totiž podřadit per analogiam i situaci, kdy by oprávněná osoba naturální restitucí získala vlastnické právo „vyprázdněné“ z důvodu převažujícího veřejného zájmu (veřejnoprávní regulace) – k tomu srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2014, sp. zn. I. ÚS 581/14, a ze dne 21. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 536/14, či rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2016, sp. zn. 28 Cdo 3923/2014, a ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. 28 Cdo 2955/2014, nebo jeho usnesení ze dne 26. 9. 2017, sp. zn. 28 Cdo 3831/2017, či v poměrech zákona č. 428/2012 Sb. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4692/2017, ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. 28 Cdo 3620/2017, a ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. 28 Cdo 907/2018. O takový případ jde zejména tam, kde jsou nemovitosti veřejným statkem, tedy jsou-li kupř. dotčeny institutem veřejného užívání (jako např. veřejná prostranství nebo pozemní komunikace), kdy vlastníku v podstatě zůstává toliko tzv. holé vlastnictví. Veřejným užíváním je přitom třeba rozumět užívání všeobecně přístupných materiálních statků předem neomezeným okruhem uživatelů, přičemž musí jít o takové užívání, které odpovídá povaze a účelu statku a které nevylučuje z obdobného užívání téhož statku jiné, byť i potencionální uživatele (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 2. 2006, sp. zn. 33 Odo 396/2004, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, sp. zn. 9 Afs 86/2008, jenž je přístupný na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu <http://www.nssoud.cz>). Naturální restituce je totiž zpravidla vyloučena tam, kde by vedla k situaci, v níž by restituent objektivně vzato nemohl své vlastnické právo smysluplně realizovat.“

51. Obdobně pak hovoří i rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 3505/2018: „Za situace, kdy jsou pozemky užívány coby veřejně přístupné účelové komunikace, tj. pozemní komunikace sloužící ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků, zpevněné štěrčkem nebo pokryté asfaltovým povrchem, jež jsou nezbytné k uspokojení naléhavých komunikačních potřeb veřejnosti, je tedy jejich vlastník bez ohledu na to, zda jsou umístěny v intravilánu obce či nikoliv, zjevně omezen institutem jejich veřejného (obecného) užívání. V mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených zákonem je totiž smí užívat každý, a to bezplatně, obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny. Vlastník těchto pozemků

je tedy povinen trpět jejich užívání soukromými osobami za účelem uspokojení nutné komunikační potřeby, aniž by jejich vlastnictví muselo mít pro něj zvláštní hospodářský či jiný význam. V takovém případě mu tedy zůstává toliko holé vlastnictví. Byť by pak pro případ nesouhlasu restituenta takto zatížených pozemků s další existencí účelových komunikací bylo třeba zvlášť pečlivě a přísně zvažovat podmínky pro trvání práva jejich veřejného užívání, nelze ztráct ze zřetele konkrétní veřejný zájem na zajištění uspokojení naléhavých komunikačních potřeb veřejnosti, jenž by zde mohl převážet nad zájmem oprávněné osoby na obnově vlastnických práv“.

52. Také rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 4692/2017 shledává překážkou vydání pozemku podle konkrétních okolností i skutečnost, že „*pozemek podléhá veřejnoprávní regulaci, jež neumožňuje oprávněné osobě realizovat kteroukoliv ze složek vlastnických oprávnění [např. v případě veřejného prostranství či účelové komunikace, představující uvnitř obce zpravidla jeden z typů veřejného prostranství (§ 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích)], a to přesto, že taková situace není přímo v § 8 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb. mezi vypočtenými výlukami vydání výslovně uvedena.*“
53. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění, účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy²¹⁾ tím není dotčena.
54. Cesta, která se nachází na části pozemku parcely č. 359/2, je podle sdělení příslušného silničního orgánu veřejnou účelovou komunikací podle § 7 zákona č. 13/1997 Sb., zajišťující jediný přístup k sousedním pozemkům ve vlastnictví státu (viz odst. 41. tohoto odůvodnění) a slouží k jejich obhospodařování, navíc představuje spojnicí k přístupové komunikaci do Rožmberka nad Vltavou na parcele č. 474/2 a přístup k rodinnému domu.
55. Tím je naplněn důvod převahy veřejného zájmu nad zájmem restituenta na vydání původního majetku církve ve smyslu § 8 odst. 1 ZMVC dle výše citované soudní judikatury, týkající se té části pozemku, na níž se předmětná cesta nachází a která byla oddělena pro ten účel zpracovaným geometrickým plánem z původní parcely č. 359/2 a nově označena jako parcela č. 359/6.
56. Podle § 8 odst. 1, písm. f) nelze věc vydat v případě, že se jedná o část pozemku nebo stavby, která je potřebná pro uskutečnění veřejně prospěšné stavby dopravní nebo technické infrastruktury, vymezenou ve schválené územně plánovací dokumentaci, pro kterou lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit; to neplatí, postačí-li pro veřejně prospěšnou stavbu zřízení věcného břemene.
57. Pojem VPS definuje ust. § 2 odst. 1 písm. l) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), podle něhož jde o stavbu pro veřejnou infrastrukturu určenou k rozvoji nebo ochraně území obce, kraje nebo státu, vymezená ve vydané územně plánovací dokumentaci. Judikatura vyšších soudů, zabývající se výkladem ust. § 8 odst. 1 písm. f) ZMVC, je jednotná v názoru, že rozhodující okolností pro existenci takové překážky vydání pozemků je zanesení VPS v územně plánovací dokumentaci ke dni podání žádosti o vydání. Co se týká předpokladu, že VPS nelze realizovat za současného zřízení věcného břemene k pozemku, je nutno brát v úvahu zejména okolnost, zda by i po zřízení VPS by mohla oprávněná osoba užívat pozemek k původnímu (zemědělskému) účelu, neboť pouze v takovém případě by došlo k naplnění účelu naturální restituice. Takovou VPS je typicky např. stavba dálnice. Naopak, VPS zřízené pod zemským povrchem, anebo umístěné ve vzduchu (např. kanalizace, elektrické vedení), zemědělskému využití pozemku nebrání (viz např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 4

Co 135/2015, 4 Co 233/2015 nebo 4 Co 23/2016, anebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 28 Cdo 349/2017, 28 Cdo 215/2017, 28 Cdo 3739/2018).

58. Pokud jde o pozemky parcely č. 281, 329/4 a 507/4 v k.ú. Rožmberk nad Vltavou, neshledal soud, že by jejich vydání bránila překážka podle § 8 odst. 1 písm. f) ZMVC. Předmětné VPS (vyjma doplnění vodovodní sítě a doplnění kanalizační sítě, kdy ovšem VPS umístěné pod povrchem pozemku jeho vydání nebrání, viz výše) sice byly zaneseny v Územním plánu Rožmberka nad Vltavou již k datu podání výzvy k vydání pozemků, avšak nejde svým charakterem o VPS, které by současně vylučovaly využití pozemků k původnímu účelu, tedy k zemědělskému obhospodařování. Vymezený koridor pro homogenizaci silnice, plocha pro stavbu trafostanice a plochy připojení VN a NN tomuto účelu využití nebrání. Žalobce žádá další tvrzení, např. ke stavebnímu provedení budoucích staveb, aby případnou překážku bylo možno posoudit z toho pohledu, neuvedl ani přes poučení podle § 118a odst. 1, odst. 3 o.s.ř. Samotná stavba trafostanice obvykle zaujímá pouze malou část pozemku, jehož užívání v jejím okolí je sice regulováno ochranným pásmem dle veřejnoprávních předpisů (zákon č. 458/2000 Sb., energetický zákon), není však zcela vyloučeno. Veřejně prospěšné opatření jako výlukový důvod nepřipadá v úvahu vůbec.
59. Jelikož výlukovým důvodem je zasažena pouze část parcely č. 359/2 v k.ú. Koryta u Hněvanova, žaloba v primárním petitu, na nevydání celého tohoto pozemku, jakož i dalších pozemků parcel č. 281, 329/4 a 507/4, všech v k.ú. Rožmberk nad Vltavou, byla zamítnuta podle § 250i o.s.ř., neboť ve vztahu k nim rozhodl správní orgán věcně správně.
60. Překážku bránící vydání pozemku a tím i důvod pro vyhovění žalobě a nahrazení rozhodnutí správního orgánu dle § 250j odst. 1, odst. 2 o.s.ř. shledal soud pouze u nově oddělené parcely č. 359/6, části původní parcely č. 359/2 v k.ú. Koryta u Hněvanova. Ohledně této parcely tedy v eventuálním petitu žalobě vyhověl a rozhodl tak, že se dalšímu účastníku řízení nevydává, čímž nahradil rozhodnutí správního orgánu, tam, kde se týká dotčeného pozemku. Geometrický plán č. 19-217/2023 vyhotovený [REDAKCE] se stává nedílnou součástí rozsudku.
61. Ve zbývající části eventuálního petitu, jímž žalobce i nadále požadoval nevydání dalších částí původní parcely č. 359/2 v k.ú. Koryta u Hněvanova, rovněž oddělených tímto geometrickým plánem a označeným jako parcely č. 359/2 a č. 359/6 žalobu rovněž zamítl podle § 250i o.s.ř., neboť vydání těchto pozemků nebrání žádná překážka
62. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. Rozhodnutí o nákladech řízení je nutno vztáhnout k celému žalobou uplatněnému nároku (včetně pozemku parc. KN č. 406/1 v k.ú. Šafléřov) a se zřetelem k tomu, že ve vztahu k tomuto pozemku bylo již rozhodnuto pravomocně rozsudkem č. j. 11 C 146/2016-328, kde s ohledem na tehdejší úspěch ve věci soud přiznal účastníku řízení náhradu ve výši 80 % z jejich celkové částky, přičemž míru úspěchu posuzoval podle výměry pozemku, o němž byla žaloba zamítnuta ve vztahu k celkové výměře všech pozemků.
63. Citovaným rozhodnutím byly celkové náklady řízení účastníka řízení vyčísleny částkou zahrnující odměnu právního zástupce účastníka řízení 27 900 Kč za 9 úkonů právní služby v sazbě 3 100 Kč/úkon podle § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (převzetí zastoupení, písemná vyjádření k žalobě a k odvolání žalobce, odvolání, účast při jednání prvoinstančního soudu ve dnech 26.6.2017, 9.8.2017, 25.9.2017 a 7.10.2019 a při jednání odvolacího soudu dne 11.6.2019), paušální náhradu hotových výdajů právního zástupce 2 700 Kč za 9 úkonů v sazbě 300 Kč/úkon podle § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu, cestovné za cesty ze sídla advokátní kanceláře v Praze osobním automobilem tov. zn. Toyota Corolla, reg. zn. [REDAKCE], kombinovaná spotřeba benzínu 95 O 5,6 l/100 km, ujetu vždy 304 km na zpáteční cestě, resp. z bydliště právního zástupce v [REDAKCE] k soudu do Českých Budějovic a zpět a náhradu za ztrátu času stráveného na těchto cestách a na cestě k odvolacímu

soudu v Praze podle § 13 odst. 1 a § 14 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu. Za cesty k prvoinstančnímu soudu byla dalšímu účastníku přiznána pouze poměrná část náhrady, neboť se vždy účastnil několika jednání u téhož soudního senátu, a to 1/3 dne 26.6.2017 (167,40 Kč za pohonné hmoty, 395,20 Kč základní náhrada, 266,70 Kč náhrada za ztrátu času), resp. 1/5 dne 9.8.2017 a 25.9.2017, tj. 2x(100,44 Kč za pohonné hmoty, 237,12 Kč základní náhrada a 160 Kč náhrada za ztrátu času), za cestu veřejnou dopravou dne 7.10.2019 jízdné 402 Kč a náhrada za ztrátu času 800 Kč, za cestu MHD a pěšky k jednání odvolacího soudu v Praze dne 11.6.2019 náhrada za ztrátu času 200 Kč (2 započaté půlhodiny) – požadovaná náhrada za další dvě započaté půlhodiny přiznána nebyla, když dle vyúčtování jedna cesta trvala 32 minut a požadavek na přiznání další náhrady fakticky za 2 minuty cesty považuje soud za neetický. Odměna a náhrady (vyjma cestovního veřejnou dopravou) jsou zvýšeny o 21% DPH v částce 7 103,55 Kč. Celková částka tak činí **40 930 Kč**, z níž 80 % představuje **32 744 Kč**. Tato částka byla dalšímu účastníku řízení již pravomocným rozhodnutím přiznána.

64. Následně účastník řízení učinil v řízení ještě tyto úkony právní služby: písemná podání – dovolání, ústavní stížnost, vyjádření z 9.11.2021, účast při jednání prvoinstančního soudu dne 4.10.2021 a 29.11.2021, tj. odměna 15 500 Kč za 5 úkonů právní služby po 3 100 Kč/úkon podle § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) advokátního tarifu, paušální náhrada 1 500 Kč za 5 úkonů právní služby v sazbě 300 Kč/úkon podle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu a cestovné veřejnou dopravou (vlak) z místa bydliště právního zástupce účastníka řízení k dvěma jednáním soudu a zpět (██████████ – České Budějovice a zpět) 844 Kč, tj. 2x 422 Kč/1 zpáteční cesta a náhrada za ztrátu času stráveného na cestách 1 600 Kč za 16 započatých půlhodin v sazbě 100 Kč/započatá půlhodina, vše zvýšeno o 4 083,24 Kč, tj. 21% DPH podle § 137 odst. 3 o.s.ř. Za tyto úkony tak v souhrnu náleží dalšímu účastníku řízení **23 527,24 Kč**.
65. Oproti předloženému vyúčtování nepřiznal soud dalšímu účastníku náhrady za úkony právní služby – vyjádření z 3.8.2017, jež bylo teprve řádným doplněním úplných tvrzení, když původní vyjádření z 4.4.2017 velice stručné obsahovalo pouze nesouhlas se žalobou, proto jsou obě považována za jeden úkon, za vyjádření z 25.9.2017, jímž reagoval na doplnění vyjádření žalobce, avšak neuváděl žádné nové skutečnosti a nebyl k němu soudem vyzván, doplnění svého vyjádření k vyjádření žalobce k jeho odvolání z 30.4.2019, které rovněž neobsahuje žádnou novou argumentaci. Úkony označené jako replika účastnice řízení ze dne 21.října 2020 a vyjádření účastnice řízení ze dne 22. března 2021 nejsou obsahem spisu a nenacházejí se ani v systému elektronických dokumentů soudu.
66. V další fázi řízení učinil další účastník řízení tyto úkony: vyjádření k odvolání žalobce ze dne 15.2.2022, účast při jednání soudu dne 24.11.2023 a 12.3.2024, za něž náleží odměna 9 300 Kč (3 úkony právní služby po 3 100 Kč/úkon) § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d), g) advokátního tarifu, paušální náhrada hotových výdajů právního zástupce 900 Kč (3 úkony po 300 Kč/úkon) podle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu, cestovné ke 2 jednáním soudu veřejnou hromadnou dopravou 524 Kč a 508 Kč, náhrada za ztrátu času stráveného na cestě k soudu a zpět do sídla advokátní kanceláře 1 600 Kč za 4 započaté půlhodiny každá jednosměrná cesta, celkem 16 započatých půlhodin po 100 Kč/započatá půlhodina podle § 14 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu, vše zvýšeno o 21% DPH 2 694,70 Kč podle § 137 odst. 3 o.s.ř. Celkem tak jde o částku **15 526,70 Kč**.
67. Žalobce uspěl z celkové výměry požadovaných pozemků 143 319 m² ohledně 2 529 m², tj. 1,76 %. Tento nepatrný úspěch se nijak nepromítne do rozhodnutí o nákladech řízení, jímž dalšímu účastníku řízení jako převážně úspěšnému bylo přiznáno právo na jejich plnou náhradu dle § 142 odst. 2 o.s.ř.
68. Náklady řízení ve výši 100 % tak celkem činí 79 983,94 Kč, z nichž mu bylo již výše citovaným rozsudkem přiznáno 32 744 Kč a zbývá mu tedy přiznat právo na zaplacení částky **47 239,94 Kč**.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Hanušová.

69. Lhůta k plnění byla žalobci stanovena podle § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze u Krajského soudu v Českých Budějovicích.

Nesplní-li povinný povinnost, kterou mu toto rozhodnutí ukládá dobrovolně, může se oprávněný na návrh domáhat jejího splnění soudním výkonem rozhodnutí či exekucí.

České Budějovice 12. března 2024

Mgr. Kamila Drábková v.r.
samosoudkyně